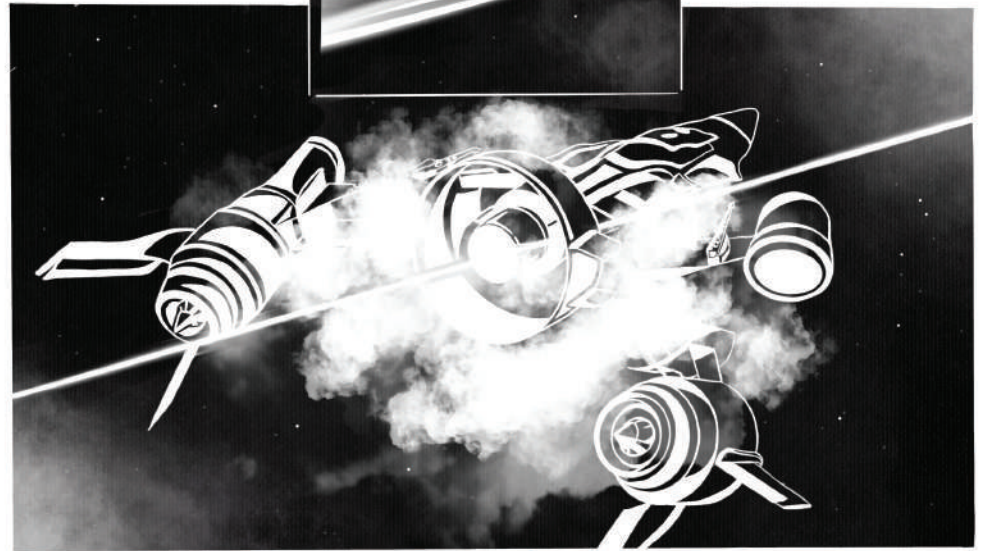
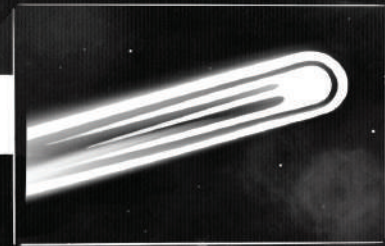
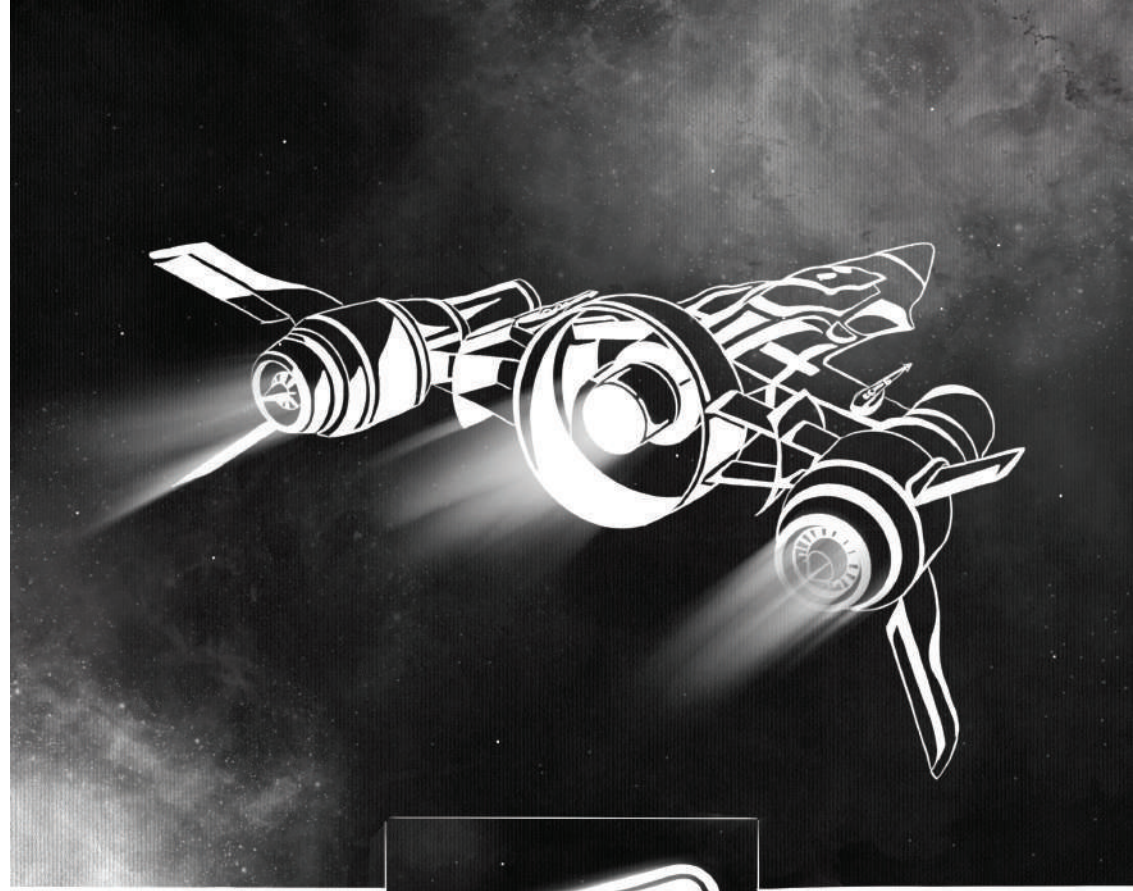

KALEIDOSKOP

RAY BRADBURY © 2021

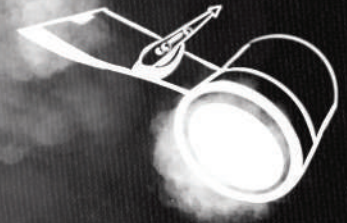

„Pane kapitáne!”

„Applegate!
Applegate!”

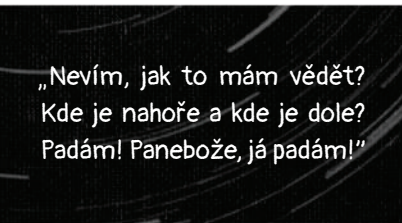

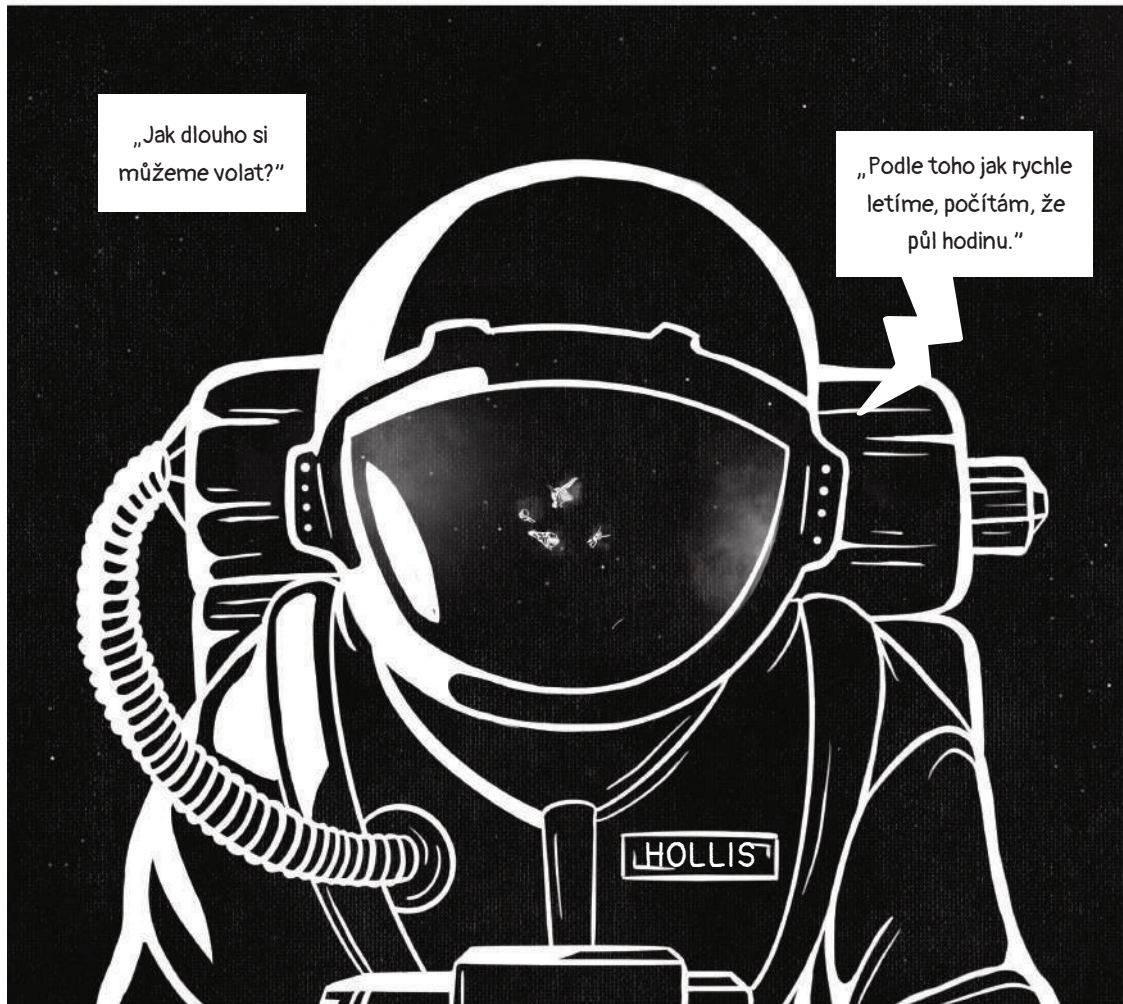
„Hollisi, tady Stone. Kde jsi?“

Vzdalujeme se od sebe.

„Nevím, jak to mám vědět?
Kde je nahoře a kde je dole?
Padám! Panebože, já padám!“

„Jak dlouho si
můžeme volat?“

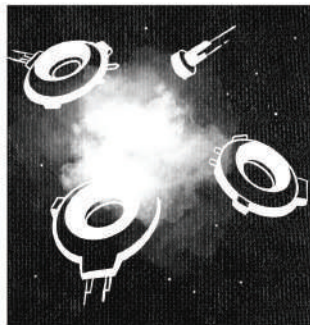
„Podle toho jak rychle
letíme, počítám, že
půl hodinu.“

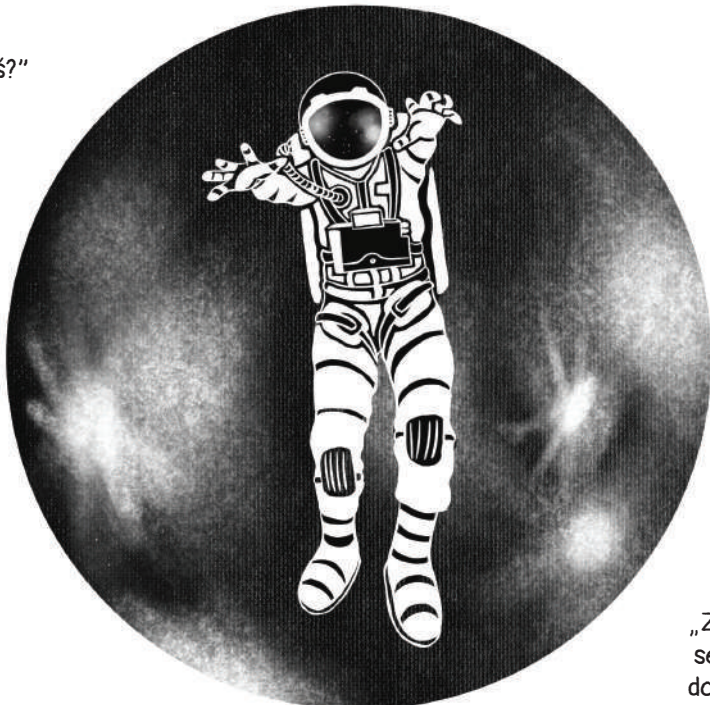

„Co se stalo?“

„Raketa zkrátka vybuchla. Rakety přece vybuchují.“

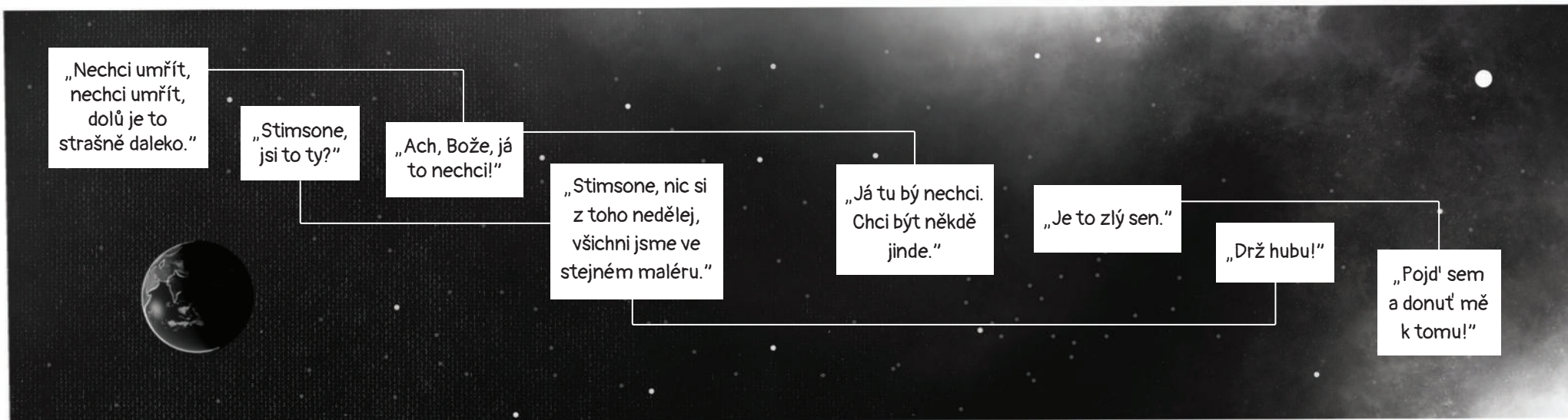
„Kam letíš?“

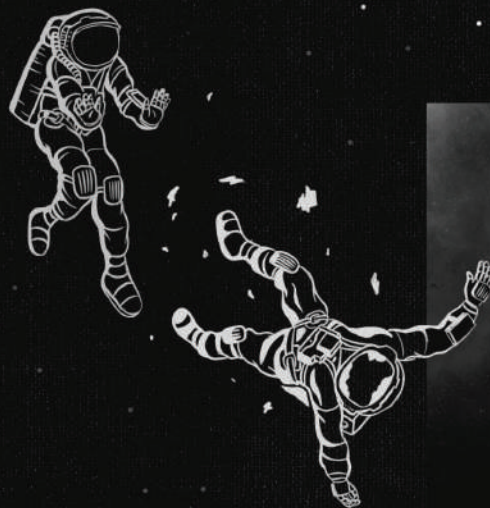

„Zdá se, že se strefím do Měsíce.“

„Já do Země. Vrátím se na matičku Zemi rychlostí šestnáct tisíc kilometrů za hodinu. Shořím jako sirka.“

„Ted' si už můžeme
povídat. Nic jiného se
stejnak nedá dělat.“

„Tak už dost! Musíme vymyslet, jak se z toho dostat!“

„Proč nedržíte hubu, pane kapitáne?“

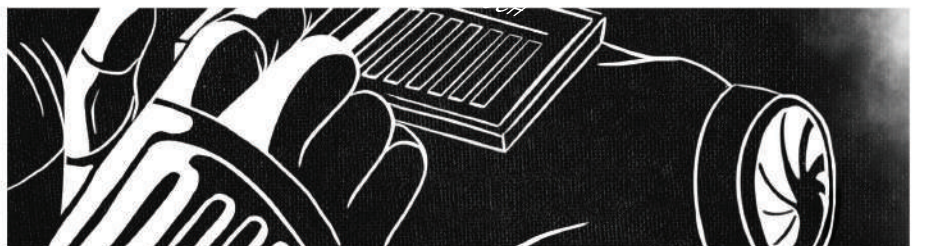
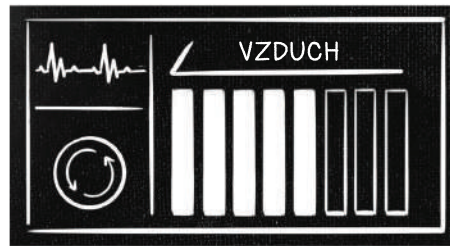
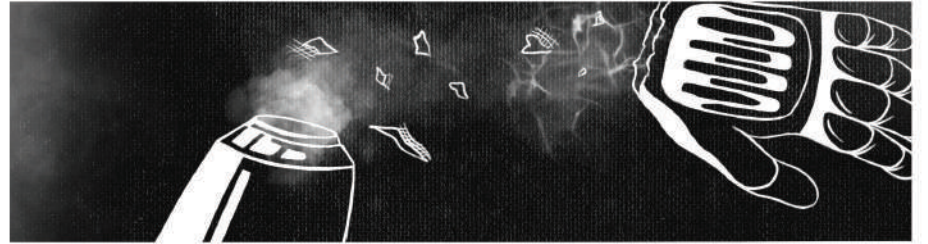
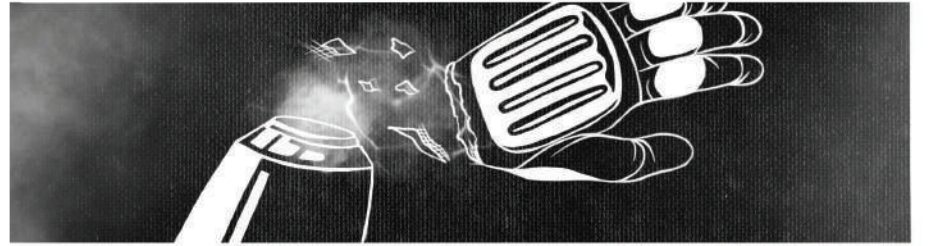
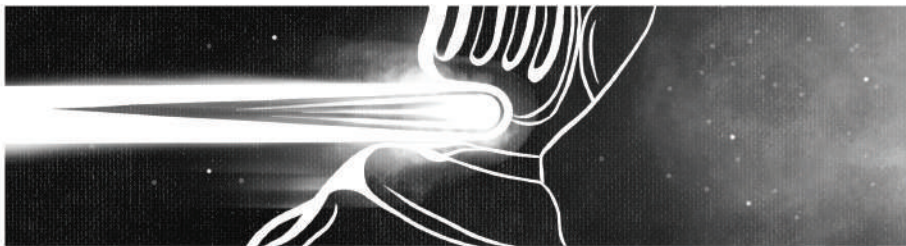
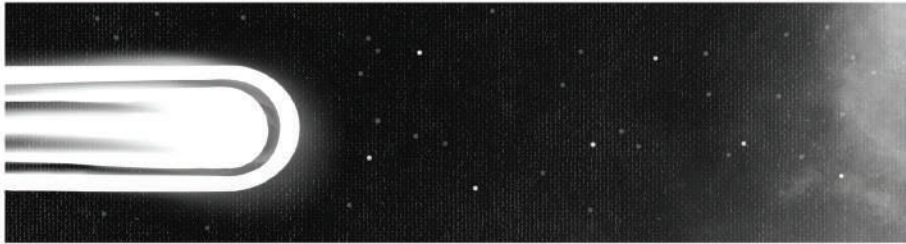
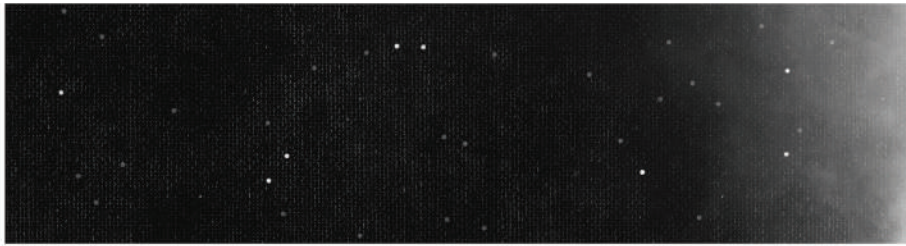
„Cože?“

„Slyšel jste dobře. Nevytahujte na mě svoji šarži, jste ode mě deset tisíc kilometrů a nebudeme si přece nic nalhávat. Vaše raketa nestála za nic a vy jste kapitáne, taky za nic nestál. Doufám, že si zlomíte vaz o Měsíc.“

„Nařizuji vám, abyste přestal!“

„Ale jděte, nařizovat si můžete do nekonečna. Kdepak jsme to přestali?“

„Já jsem si teda užil: jednu ženu jsem měl na Marsu, druhou na Venuši a třetí na Jupiteru. Všechny měly peníze a hýčkaly mě-“

Ale teď jsi tady.

„Pil jsem, až se hory zelenaly, a jednou prohrál tisíc dolarů.“

„Lespere, všemu je konec! Letíš bůhví kde a je to totéž, jako by to nikdy ani nebylo, víš? Přítomnost je rozhodující. Řekni, jsi na tom líp? Jsi? “

„Ano, jsem! Mám své zážitky, můžu vzpomínat! Uzavírám svůj život klidně, užil jsem si své. Nejsem teď', v posledních chvílích, podlív jako ty.“

Má pravdu.

„Neber si to tak, Hollisi!
Vím, jak ti je...”

Umřeme tak jako tak. Akorát Lesper prožil bohatý a plný život,
proto je teď jiný, zatímco já jsem vlastně už léta mrtvý.

„Haló, tady Stone.”

„Tady Hollis, co se děje?”

„Dostal jsem se do shluku meteorů, myslím, že to jsou Myrmidonovy hvězdokupy, které se jednou za pět let přibližují k Zemi.“

„Jsem zrovna uprostřed. Je to jako veliký kaleidoskop. Panebože, je to jen kov, ale je to krásné!“

„Letím s nimi. Unášejí mě s sebou.“

„To je konec.“

„Sbohem, Hollisi.
Byl si nejlepší přítel.“

„Hodně štěstí.“

„Nedělej si legraci.“

„Sbohem.“

Hlasy odumřely a vesmír je najednou tichý. Jsem sám a padám.

Kéž bych mohl udělat alespoň jeden dobrý
skutek, abych napravil podlost, kterou
jsem v sobě nastřádal za celá léta, aniž
jsem si toho byl vědom.

Rád bych
věděl, jestli
mě někdo
uvidí.

„Podívej mami,
podívej! Padá
hvězda!“

„Honem si něco
přej! Něco si přej!“